Norman Károly

Darázsfészek

VII. Portaszolgálat, szabadesésben

Portaszolgálat mindig volt. Korábbi időkben a portás rendszerint a frusztrált nagyhatalom elmebajos szerepkörét töltötte be. A vállalati hierarchia csúcsán a vezérigazgató áll, aki előtt kétrét görnyedve kell tisztelegni, de az általa delegált hatalmat mindenki más iránt ki kell fejteni. Ha valahol már semmi hatalom nincs, az utolsó emberpattogtató hivatal még a portásé, aki szinte félig rendőr. A portástól kérni szokás, már ha kegyeskedik. A Gusztávok, Lajosok és Józsik hosszú sora szerkezetileg szinte csereszabatos. A portásfülke mellett csattog a blokkolóóra, hosszú munkalapnyelvekbe üti az érkezés és távozás időpontját, vasbélyegzője az örökkévalóság jegyében veri a puha, piszkossárga papír rubrikáiba az ideiglenesség fekete lenyomatait. Zajos, mozgalmas világ a portásé. Idegen érkezik? Várni lesz szíves. Amint láthatja, igen elfoglalt vagyok, pár perc és fölszólok, addig alázatos türelemmel várakozik kérem. Arcképes igazolványt lesz szíves. Gusztáv jupiterien korpulens, a hasától nehezen húzza ki a türkiz dekoritlemezzel borított íróasztal kopott fiókját, amelynek mélyében, irodaszerek teljes arzenálja között (a franc ebbe a portásba, olvasni sem tud, minek neki rotring, tintaradír, betűsablon) fekszik a horizontális végtelenségbe kiteríthető beléptetőkönyv, legalább három perc, amíg minden rovatot aggályosan kitölt nagy szuszogással, vastag, aranykeretes szemüvege fölött szemrehányóan átpislog a várakozóra, itt lesz szíves aláírni. Nem ott, itt!

Lajos gyomorbajos, fekete arcú, vékony, görnyedt, mogorva. Nemhogy elfoglalt, egyszerűen mit keres itt a munkakezdés és a munka-végzés között bárki? A beléptetőkönyv alatt keresztrejtvények, kívülről nem láthatók, tekintélyes irathalmaz benyomását keltik. Hohó, kérem, itt vár! Jó, majd fölszólok. A vezér-igazgatóhoz? Nem lehet. Nem lehet! Nem érti? Meg van hagyva. Mit gondol, akárki akármikor? Mit gondol, mivel foglalkozik egy vezérigazgató, magára vár? A titkárságra, majd onnan. Arcképes. Itt.

Józsi kedélyes, gutaütött arcú. Ó, hóógyne, azonnal, kedves uram. Kis türelem. Mondja, milyen idő van? Mi volt ez a csörömpölés, utána a szirénázás? Nem hallotta?! Kocsival jött? Haha. Hááát – Semmi? Hááát, innen nem látok ki, ki meg nem mehetek, de jó maguknak, jönnekmennek, munkaidőben. Hogy ez a munkája. Egyébként adok egy taná-

csot: hagyja itt. Este visszajön, addig ebben a papucsban lesz a válasz. Vagy a jövő héten. Ha lesz. Mert, uram, higgye meg, a mai világ veszett nyüzsgésében korántsem biztos, hogy bárki azonnal – ugye nem szokott ehhez sehol. Én azt elhiszem, kedves uram, de ugye ismeri azt a viccet a kávét osztó stewardessel és a VIP-osztályon utazó miniszterrel. Szóval én vagyok az, aki majd felszólok, ön meg a kedves vendég. Vendég úr. Pláne vendég elvtárs, ó hóóógyne. Gondolja? Még én se szólhatok föl akármikor. Mit szól hozzá, az új vezért nem is ismerem. Öt éve dolgozom itt, idén meg nyugdíjba megyek, és nemhogy nem ismerem az új vezért, de abban sem vagyok biztos, hogy egyáltalán létezik. Fölszólni tudok, mert van itt egy szám, már ha fölveszi a titkárnő. De két éve leszerelték a blokkolóórákat is, aki azóta bemegy, fölvillant egy belépőt, hát akár a buszbérlete is lehetne. Lényeg, hogy azért köszönjön. Szerencsére fogynak. Aztán ez lefut, és nekem nincs utasításom, hogy mi legyen azokkal, akik utána akarnak bejönni. Nekem az van mondva, hogy őrizzem a kaput. Az nincs mondva, hogy bárkit bárhova elkalauzoljak, mert se be, se ki nem me-hetek innen. Én fölszólhatok, ha fölveszik. Hogy hagyjam már abba? Mit hagyjak abba? Elmegyek nyugdíííjba, elvtárs úúúr, és leszarom. Majd panaszkodjon, ha megtalálja, akinek panaszkodhat. Tudja mit? Fektessen föl magának egy házi panaszkönyvet. Mindig kéznél lesz, ugyanannyi választ kap a panaszaira, de csöndes estéken teleírhatja magának. Egyáltalán, hogy hívják a vezérigazgatót, akihez igyekszik? Na ugye, akkor meg mit akar.

***

Hónapok óta jártak már a sötét szemüveges, fekete öltönyös figurák az egykori székházba, mire Barbara, a portás az elsőt észrevette, holott már ötödik éve dolgozott az épületben. Talán túl korán érkezett. Barbara nem törte a fejét a kilétén.

Barbara eddig a saját kuckóján túl mindössze a második emeleten, a „gondnokságon" fordult elő, fogalma sincs, mi folyik a hatalmas irodaházban. Régebben ambicionálta, hogy megismerkedjék az újonnan érkező dolgozókkal, akik innentől rendszeresen ide fognak járni. Az élet azonban nem adta meg neki, hogy stabil világban érezhesse magát. Épp csak megszokott egy-egy figurát, az már nem is jött többet. A világ meglódult; mint egy forgószínpad szegmensei, vonultak el a személydíszletek Barbara szemlélő pontja, a portásfülke előtt. Az utóbbi években pedig elapadt a vélhető munkakezdés és fájront idejének népvándorlása is. A porta nappal szinte néptelen, üzletembernek öltözött automaták ki-bevonulását

leszámítva, akik azonban soha nem köszönnek, talán nem is tudnak a porta létezéséről. Barbara végleg félretette azt a nyilvántartást, amely az egykori vállalat által csaknem egészen kiürített épületbe újonnan beköltözött cégeket foglalta magában: az már évekkel korábban elvesztette az aktualitását, ismeretlenek a cégnevek. Senki nem jelenti le a belépésre jogosultak névsorát. Ám Barbara bankszámlájára titokzatos helyről továbbra is folyamatosan érkezik a bére, itt ül hát.

Olyan égető a bizonyosság hiánya, hogy kétségbeesve kell Szilvia mindennapi megjelenésének biztonságába kapaszkodni. Férfiak soha nem érdekelték, barátnői nem voltak, mert nem lett volna miről beszélniük. Nincs senki, csak Szilvia, akinek pedig éveken át a nevét sem tudta, mindenféle kitalált neveken szólította képzeletbeli beszélgetéseik során. Szilvia a vállalat könyvtárosa. Amennyire át lehet látni, a könyvtár az épületben van, de a vállalat egyéb részei valószínűleg a város más táján, noha egykor ez az épület lehetett a székház. Barbara úgy képzeli, a vállalat valójában már akkor összeomlott, amikor ő, a közeli szuterén-szobácskájából munkakeresésre indulván, észrevette a korszakkal előbb még minden nagy cég falán kéklő tábla becsúsztatható feliratai között a „portás”-t. Elküldte a jelentkezését a postafiókra, és a legnagyobb, akkor kellemes meglepetésére formanyomtatványon válaszoltak. Először is a személyes adatokat, köztük a bankszámlaszámát kérték, majd pontos instrukciók érkeztek a munkakezdésre nézve.

Aztán, a magányos napok, évek során, amikoris soha senkit sem tudott mint vállalati dolgozót azonosítani, töprengései a következőkre vezették: a székház eladása megkezdődhetett, és a vállalat a fennhatóságát a portás személyének formájában jelezte. Végre az összeomlási folyamat túlfutott a privatizációs programon, amely ilyképpen elnapolódott, talán egészen az örökkévalóságig. De az is lehet, hogy a cég helyébe lépő utód se szó, se beszéd átvette ama postafiókot is, a munkakör fenntartásával járó adminisztrációt is, az épületfenntartást is – ez volna a gondnokság, immár bármelyik itt működő cégtől független intézményként. Barbara a bankszámlájára havonta automatikusan megkapja a bérét, de hogy pontosan mit is jelent az átutalónak az egykorira nem is hasonlító neve, arról fogalma sincs. Ha kérdeznék, mely cégnél dolgozik, azért azt a régit mondaná, bár valószínűleg semmi köze hozzá.

Egyetlen részleg viszont a régi vállalat örököse bizonyosan. A vállalatnak ugyan soha nem volt köze könyvekhez, mégis volt könyv-tára, az egykori kultúrpolitikai irányelveknek megfelelően. Az persze nyílt kérdés, hogy ki használta ezt a könyvtárat és mire; viszont – lévén profilidegen – kicsúszhatott a vállalati összeomlás során nyilvánvaló

szanálási teendők határai közül. Bármi lép is a régi vállalat és helyiségei helyébe, ezt a könyvtárat továbbra is a területen kívüliség szigetének fogja tekinteni. Annak a régi kultúrpolitikának egyszerűen nincsen örököse az új világban. Mégis, egy egész könyvtárnyi könyvet nem szokás az utcára kidobni; és talán ugyanúgy őrzik későbbi üzleti hasznosítás céljára, mint az épületet: valakik valahonnan talán felügyelik, nyilván a könyvtárost is fizetik, éppen mint Barbarát.

A könyvtárost, Szilviát. Talán ideje volna összebarátkozni vele, megtudni, egyáltalán mi van a könyvtárban, látogatja-e bárki, van-e Szilviának barátja, s ha nincs, van-e Barbarának esélye...

Ezen Barbara attól fogva töprengett, hogy Szilviát először meglátta, pár hónappal a saját munkába állását követően. A tőle telhető legmelegebb szívélyességgel köszönt neki minden reggel és délután. Szilvia természetes semlegességgel viszonozta, az ezen túlmenő hajlandóságnak semmi jelét nem adva. Pedig a fagyos, latyakos-havas, ólmos világmindenségben egy kedves szemvillanás fölérne egy trópusi évtizeddel. Barbara el fog száradni. Még valamely vallásba sem menekülhet, elfelejtettek hitet szerelni a lelkére intézeti gyerekkorában.

Egyáltalán, mit tehet epekedésében, a rossz rádió, a koszos radiátor, a türkiz dekoritlemezes, selejt íróasztal előtt üldögélve? Jobb könyöke mellett koszos telefonroncs, egy igazi, egykori üzemi portás hatalmának legfőbb eszköze, azon keresztül érhetné el az isteneket, akiket alázatos halandók keresnek. A feje felett polc, felén a rádióroncs, meg a vízforraló, a teadoboz. A másik fele üres. Ez volna Barbara birodalma. Hát uralomnak aztán semmi nyoma. Pedig lehetne az asztalon terítő, a falon kép, a polcon is könyv. Az eltelt évek során az előző portás által itt hagyott, mindent átható dohánybűz kikopott, az íróasztal is végleg elvesztette a gépműhelyszagot, Barbara már óvatosan benne mer hagyni három-négy könyvet is.

Évtizeden át egyáltalában nem csinálni semmit, csak a fiókból, bújva olvasgatni – a portásfülke a Nemlét Szigete Semmivállalat Nihil-székházában, a világot létrehozó Ősrobbanás morzsányi tévedése; Barbara pedig fatális pontossággal talált be ide.

Ám végső biztonság itt sincs. Eljött a fekete szemüvegesek korszaka. Ráadásul, ha egyáltalán megszólalnak, nem is magyarul beszélnek. Barbara lassan-lassan újra elkezdhet félni a világtól, pedig azt hitte, ezt már az Intézetben hagyta. Az volna a legjobb, ha senki sem venné észre, aki a portásfülke előtt elhalad – kivéve természetesen az egyetlen Szilviát. Barbarának nincsen senkije, csak Szilvia. Milyen kár, hogy ezt mindeddig nem volt módja tudatni a lánnyal, aki az utóbbi években nagy, kucsma

alakú frizurát növesztett. Pedig, vagy öt éve, volt egy ünnepi pillanat, amikor majdnem alkalom nyílt rá. Ekkor tudta meg, hogy Szilvia Szilvia, és hogy könyvtáros. Normális küllemű, itt-ott már őszülő, valahogyan mégis taszító férfiú érkezett: „A könyvtárost keresem. Hornet Szilviát. Nem maga a portás? Maradjon, tudom, hol a könyvtár" – és már el is tűnt a félemelet-fordulóban. „Károly." Így szólította Szilvia pár hónapon át, amíg – egyszer-egyszer – a férfival kettesben távoztak, Barbara égő fájdalmára. Aztán „Károly" elmaradt valahol, visszaállt a világegyetem rendje, csak sajnos Szilvia arca még a korábbi évekénél is zárkózottabbá vált, Barbara mosolya rugalmasan pattant róla vissza.

VIII. Kéjgyilkosok óráján

El kell indulni a Könyvtárba. Darazsastul. A kimenetel meghaladta Szilvia képzeletét. Ilyenkor elszabadulnak az automatizmusok. Táska, kulcs, ajtó, kapu, gondolattalanul. Borongós korareggel.

Állt a gyanús férfi a túloldalon, és Szilvia kilépésére mozdult. Szilvia riadtan megtorpant, maga elé meredt a járdára, látómezeje szélén érzékelte a férfinak az övéhez kapcsolódó mozgását. Egy harmincas nő életében már többször elő kellett volna fordulnia, hogy vadásztak rá, Szilvia az ilyen jelenetet leginkább a titkos vágyai szerint rendezte be. Ám arra nézve eddig végképp nem voltak tapasztalatai, ha a helyzet nem emberi. Ha a cél mindössze a személytelen alkatrészek használata, vagy a kirablás. A ruházat, az arc állapota, az összbenyomás elvileg megmutatja, hogy milyen színdarab kezdődik: humán hódítás-e, avagy rémdráma. Szilvia egyelőre csak annyit érzett, hogy ismeretlen, komoly veszély fenyegeti. Futni kellene. Hohó, azt nem lehet, hiszen a hajában a darazsak! De jó volna, ha jönne a busz.

Sötét, fémalkatrészekkel kivert ruhát viselt a férfi, szemétdombról össze-vadászott, hegyes csőrű cipővel, amely alatt nem volt zokni. Már közvetlenül mögötte lihegett, rettentő szagot árasztott. – Segítség – nyögte Szilvia, ahogy megfordult, és fölismerte a fehér szemekben a kommunikációképtelen tébolyt. A férfi ruhája eredetileg nem is fekete, ami a fekete rajta, az az új meg új rétegben mell és térd közé került, vastag páncéllá szilárdult vér.

A férfi villogó kést húzott elő, és ocsmány mosollyal terelte őt a kerítésnek. Szilvia szíve megállt pár másodpercre, lélegzete elakadt, a hajában pedig halotti csönd támadt. Aztán a férfi lépett egyet, a kést a nemiszerve magasságába engedte, alulról való döfésre. Távolabbról csak

annyit lehetett volna látni, hogy egy férfi intim közelségbe kerül egy nővel, összefonódnak, darabig hang nélkül ölelik egymást, modor, tessék elfordulni. Aztán a férfi kibontakozik, a nő pedig puhán összeomlik, saját belsőségei véres és összefertőzött halmára. Az ötödik.

Akár pisztolylövés is lehetett volna, ahogy a darazsak kirobbantak Szilvia fejéből. A férfi mindkét szemét húsz szúrás érte, a rovarok nem kerülgették. Szája fekete ordításra tárult, azonnal belevágódott egy raj, és a torkát belülről, körös-körül, tüdőig átperforálták és beitatták olyan töménységű darázsméreggel, hogy az még fémet is füstölve mart volna szét. Három másodperc alatt alaktalan kupaccá vált a férfi, hangtalanul vonaglott még egyet-kettőt, és vége volt.

Ha valaki öntudatlan fatörzshöz közelítve kerül egy darázsfészek körébe, legföljebb a szokványos elhárítással találja magát szemben. Ilyen fokú, minden ökonómiának ellentmondó akcióra csak a világmindenség legerősebb indulatainak egyike, a humán iszony serkenthette a fészket, talán vegyi csatolással. Szilvia épp csak pihegve állt a kerítéshez szorulva, majd elindult. Távolabbról csak annyit lehetett volna látni, hogy egy nő frissen siet a dolgára. De Szilvia nem volt ura a testének, ez a mozgás valójában minden izomszálának önálló, aszinkron vibrálásából tevődött össze, a mimikájától a talpáig. A hajában megint halálos csönd.

És akkor föléledt a fészek, mert Szilviát diadalérzet töltötte el, a végső feszültségben a vérkeringésébe szabadult biokémia hatására. A darazsak a törzse körüli ünnepi körzéssel kísérték a menetelését. Ez csata volt, és Szilvia volt a tábornok.

A lány teljesen eltelt a feszültséggel, a szétvert gondolkodás állapotában fel sem tűnt neki, hogy a buszon és az elővárosi vasúton nem észlelt darazsakat. Tíz év reflexeivel közlekedett, és csak a végállomásra való befutás utolsó méterein kellett a darazsaknak az eszébe jutniuk. Kalácsarcú kisfiú állt elveszetten a kétszer nagyobb emberek között, anyja kezébe kapaszkodva, bámész meredéssel. A tekintete Szilviára kalandozott, a szeme kikerekedett, a szája elnyílt, és amikor leszálltak, még sokáig követte Szilviát a szemével, amíg az anyja jókora rántással a menetirányba nem fordította. Hajban könyöklő darázs, avantgárd festmény lesz egyszer, bár a forrásélmény a lélek fölidézhetetlen mélységeibe süllyed.

***

Jó a frizurád, édes, szólt utána a portásnő, minden bátorságát összeszedve, amivel csak növelte Szilvia rémületét. Szilvia rendszerint riadtan surran el előtte, sejti a rokonszenv-nyilvánítás mögött álló indu-

latot, a maga részéről mindenképp menekülne előle. Ám most, s főleg a frizura – vissza sem köszön, gondoljon a portásnő, amit akar. Arca különben is reszket, darabig eltart, amíg megint az uralma alá vonja.

Mostantól minden nyugvópont egyben csapda is, amelyet csak a legnagyobb szellemi erőfeszítéssel kidolgozott terv szerint lehet elhagyni. Miért nem jelentett beteget?! Hogy juthatott egyáltalán eszébe, hogy ilyen állapotban kilépjen a lakásából?! Ha otthon marad, az emberi szörnyeteggel sem találkozik.

Könyvillat, nappali félhomály. És mostantól darázsmormogás.

Szilvia leroskadt a székébe, merev mozdulatlanságban ült, szeméből patakzott a könny, egész erejével kitört rajta az iszony. A kivégzés valójában nem az ő gyilkos indulata volt, agyának eredeti állományába ilyesmi nem is fért volna, ehhez a darázskiterjesztésre volt szükség. Egy egész órára mozdulatlanra zsibbadt a teste-lelke.

Az elmúlt tíz évben soha senki sem kezdeményezett hívást a könyvtári készüléken. Mi több, Szilviát sem hívta senki, Első Károly kivételével, s annak is már öt éve. Talán házi központba csatlakozik, és esetleg már vonalat sem ad. Rég lefoszlott róla a házi telefonlista, a porta, a titkárság és hasonlók sokszor átírt számaival. Sőt, a Rendészetével. Rendészet. Szilvia most először szembesült vele, hogy a vállalat létének irrealitása aktív valóság formájában is megtestesülhet. Ha a Könyvtár kigyulladna, sem tudna kit felhívni.

Óvatosan fölemelte a kagylót. Eleven kettős döngicsélés, de a fészek el-hárítása nem érzett veszélyt. Ritmikus kattogás. Szilvia újra lenyomta a kagyló-tartó billentyűt, házi vonalhang. Esetleg nullát kell tárcsázni. Azokban a régi időkben, amikor még efféle telefonok csatlakoztak a nekik megfelelő, vaskos fekete főnök-titkári központokba, nullát kellett tárcsázni. A tanszéki könyvtárban is így kellett városi vonalat kérni. Szilvia tárcsázott, a búgás azonnal városira váltott.

– Szervusz, Klári. Hogy vagy?

– Nahát. Nahát!

– Klári, te vagy az?

– Én, persze, hogy jutottam eszedbe?

– Unom magam. Jobb híján krimikre fanyalodtam, de már megcsömörlöttem az izzadt kitalációktól.

– Soha nem szeretted a krimiket.

– Igaz. Figyelj, meséltél valamit még tavaly. Hogy valahol lányokat késelnek meg.

– Jól le is teremtettél. Felnő a gyerek?

– Jól van, na. Nem akartalak megsérteni, csak akkoriban épp nem voltam jó passzban. (Most baromi jó passzban vagyok.)

– Jaja, egyébként mindenre van orvosság – Klára nyálkásan vihogott.

– Szóval mi volt az?

– Olvastál valamit az újságban?

– Csak úgy futtomban, egy kinyitott lapot láttam vagy mi. Szóval?

– Miért érdekel annyira? Gyanús vagy te nekem. Hapsid nincs, lehet, hogy te ölöd a lányokat.

– Menj már a fenébe! Hogy jut eszedbe ilyen marhaság?

– Mert téged soha nem érdekelt semmi ilyesmi. Semmi, ami a normális nőket, már ne is haragudj.

– Klára, jól vagy? Mi baj van?

– Nekem semmi bajom. Megvan mindenem, sőt egyes dolgokból több is. Hányingerből például eggyel több mint kellene.

– Ahh. (Ez terhes.)

– Hát akkor

– Nem érek rá a hülyeségre, épp elég a bajom. Újságot fél éve nem láttam. Mit érdekelnek engem a gyilkosok.

– Klára, nem tudok segíteni?

– Miért, nyertél a lottón?

– Klára.

– Na jó, most ne haragudj, dolgom van, majd beszéljünk.

Klára undokabbá vált, mint bármikor. Megsértette volna a gyilkossági beszámolója idején? Barátnő. De hiszen sosem volt másmilyen! Önző, egoista, irigy, gonosz, pletykás, ugyan mire föl gondolta valaha is, mindezt tudva róla, hogy ő volna a legjobb barátnője? Merthogy az iskolában is őrajta élősködött, neki erkölcsi kötelessége volt Klára érvényesülését segíteni, meghallgatni az idegesítő fiúügyeit, odaadni a leckét lemásolás céljára, súgni, sőt hazudozni Klára meglehetősen impertinens szüleinek – Szilvia külön nyelvi technikát dolgozott ki, olyan mondatok előállítására, amelyek felületes rátekintésre megfeleltek Klára aktuális alibije céljára, alaposabb hüvelyezés azonban kimutatta volna, hogy egyáltalában nincsen meghatározott értelmük, mint amilyen a híres „a királynét megölni nem kell félnetek...” – Ez rosszabb, mint Barbara – Szilvia megint a sírás határára került. Nem barátnőt vesztett, csak azt a hitét, hogy van egy barátnője.

Dehogyis most vesztette el. Már tegnap is gondolt rá, mi volna, ha föl-hívná. Rendben, ennyit Kláráról. S akkor itt ez a telefon; és senkit sem lehet rajta fölhívni. Szilviának egyáltalában nincsen telefonkönyve.

Újságok nincsenek ebben a rohadt könyvtárban? Nincsenek. Első Károly még büszke is volt rá, hogy az újságokat különszervezte, és Szilviának arról sosem volt fogalma sem, hol volna az a hely. Nemcsak az valószínűtlen, hogy ha egy-általán van még folyóirat-archívum, abban ötévesnél frissebb példányok elérhetők; de az is, hogy Első Károly könyvtárfelügyeleti erőközpont még létezik a vállalat kötelékében.

Szilvia ugyan olvasott néha újságot, de egyedül a tudományos és a művészeti rovatokat szokta követni, az újságoknak csak a közepét tudta volna fölidézni. Tíz éve ül ebben a székben. A világ kívül rekedt. Nem is baj, talán megőrül, ha korábban megtudja, hogy az ő lakhelye egybeesik egy kéjgyilkos működési területével. Most azonban figyelni kellene a lapokat, miként rekonstruálják a történteket. Csak ő maradjon ki belőle! Néptelen volt az utca; hála az égnek, hogy mindig korábban indul, mint a munkakezdés megkívánná. Ráadásul elég messze utazik az elővárosi vasúttal, amihez a busz viszi, mindenki alszik még; de ezentúl fél órával még korábbra kell tennie az indulását.

Majd helyileg nyomozásba kezd a rendőrség. És nem látta a gyilkost, hölgyem? Á, igen, és miért nem szólt senkinek? Ó nem, azzal természetesen nem gyanúsítjuk, hogy darázsfullánkja volna, szent isten, a frizurája! Csoportos rendőrhalál.

Vajon felelős az ember a darazsaiért? És ha azokat éppen az ő rémülete indítja gyilkos hadműveletre? Megvárjuk Károlyt, fenekedünk egyet, a feromon-vadította darazsak kivégzik, és új áldozat felé fordulunk. Elindul útjára az igazságosztó pöször!

Szilvia harsányan felnevetett a könyvtár csöndjében, hangjában enyhe háborodottság. No, arról azért szó sincs, hogy irányítani tudná a darazsakat, és ha például idevetődne egy igazi férfi, féken tudná tartani a fészket. Férfiak életveszélyben; igaz, lehet köztük, akinek skorpiói vannak a hónaljában.

Megnézheti a biológiakönyveket, de a biológia a természetről gyakorlatilag semmit nem tud. Immár tisztába jöttek azzal, hogy milyen építőkövek mely sorrendben alkotják az emberi géneket, egy napon talán összeszerelnek egyet, de csak annyira értik, mit is tettek, mint laikus, amikor négy darabból, a gépből, a monitorból, a klaviatúrából és az egérből összedug egy számítógépet. Vagy mint Klára, amikor hasonló művelettel előállít egy újabb Klárát, vagy egy Első Károlyt.

Gének. Azt a hullát ott, a vérréteges hasával, bizonyosan egyeztetni fogják a meggyilkolt nőkkel. Az ő vére mindenesetre nem lesz a mintában.

Ő viszont olyan ismeretekhez juthat a darázsfészek élettanáról és kommunikációjáról, mint senki más. A végén még darázsfészek-idomár

lesz. Egyedülálló világszám! Jaj, dehogy. Nem rekonstruálhatják a szerepét a kéjgyilkos halálában. A darázsfészek főbenjáró magántitok. Klárának aztán végképp nem. Szinte biztos, hogy erről a késes gyilkosról locsogott tavasszal. Kipikopp, rendőrség! A sajtótól az orvostudományig mindenki őt és a darázsfészkét fogja boncolni, a legkevesebb, hogy örökre elveszti a magánéletét – és a darazsait. És ki védi meg, ha jön a következő kéjgyilkos? Darázskáim!

Szilvia keservesen zokogott; hatszáz tanúja volt ugyan az átmenetileg összeomlott idegzet rekonstrukciós erőfeszítéseinek, de nem volt várható, hogy visszaélnek ezzel.